

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosé ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjatosok,
Duši daty,
Wotpođń ty.

Z njebjes mana,
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew éi!

F.

Sserbske njedželske łopjeno.

Wudawa šo kóždy šobotu w Šmolerjez knihicziščezěrnj w Budyšinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

3. njedžela adventa.

Kol. 1, 12—15.

Pšchihotujmy šo na šbóžne hody!

Bohladajmy wokolo šo: czěmny, hrěšchny šwět naš wobdawa.

Bohladajmy do šo: wumóžena je naša wutroba.

Bohladajmy wyshe šo: tam woczakuje naš herbstwo šwjatnych we šwětle.

I. Dwě kralestwje tu na šemi šo pospochi se šobu bėdžitej: kralestwo šwětkla a kralestwo czěmnosće. Šlaj, džěń šo š nozu wotmėnjuje, a nóz dyrbi dnjej knjejštwu wotšupicž; a dwě druhej kralestwje tu stej: kralestwo šwětkla, to je kralestwo wscheho dobreho, Bohu špodobneho, njebjeskeho, a kralestwo czěmnosće, to je kralestwo wscheho šleho, hrěšchneho, czertowskeho. Ty šam se šwójeho šhonjenja wěšch, šo přěńšche kralestwo husto doščž druhemu podleži, a dyrbišch š Pawołom škoržicž: Ja wėm, šo we mni, to je w mojim czěle, njebydli nicžo dobreho; wolu wschał derje mam, ale šo bych doškonjał to, šchtož je dobre, to ja njenamakam. Ty widžišch, šamo pola šchesczjanow ma kralestwo czěmnosće hišchže wulku mőz a dobywa knjejštwu nad nimi, kotrymž je tola Bóh luby šnješ wulke šwětklo šašwēcził; nětk pať pomyšł šebi na czašy, w šo-trychž tu šchesczjanska zyrkej hišchže njebė, na ludy, kiž tole wulke šwětklo Bože hišchže nimaju! njepraji šwj. pišmo wo nich š prawom: woni šhodža w czěmnosći? Ale pola naš rėka: Bóh je naš wutorhnył wot wysch-

nosće czěmnosće. A tola, pohladaj wokolo šo, nje-wobdawa šamo naš czěmny, hrěšchny šwět? Czěmnosć pšchikrywa šemju a mrokota ludži, ale nad tobu, šchesczjanski, evangelski ludo, prajeshe Bóh: budž šwětklo, pošklawšchi šwójeho Šsyna, kiž šam wo šebi prajicž mőžeshe: Ja šym to šwětklo šwěta, šchtož ša mnu džě, tón njebudže šhodžicž w czěmnosći. Ale du dha šchesczjienjo ša nim? ach, šak wjele czěmnosće hišchže pola šchesczjanow! Šak wjele šjawnych mordarjow! Šowiny šu nam šalle w pošlednim czašu wjele wo nich powjedale! Šak wjele mandželstwoła-manja, njepoščiwosće, njeprawdosće, šak wjele pšchišłodžerjow! Šudništwu maja wšchē ruzy pošne, a njemőža šo husto doščž tych šudniškich škoržbow dowobaracž. Šak wjele njewěrnj a pšchiwěrnj! šak wjele bėha jich š tym šalschnym wěšchčezjam a zejchow wuložerjam! Šchto mőže tych liečicž, kotrymž je brjuch, jich czeščž, jich šylna ruka jich pšchibóh? Šajka czěmnosć šolowokolo naš! njepraj: džak budž Bohu; šajki ja nješym! Šruhuj šo wjele bóle, adventski czaš šebje š temu napomina, a ty namakašch, šo šo tež w šwojim žiwjenju wjele czěmnosće hišchže namaka a šo šesuf šchryšuf, šwětklo šwěta, šebje hišchže dorosšwětklił njeje.

II. Tola pohladaj nětk do šo! Wumóžena je šwoja wutroba, jeli-šo jeno chzešch, pšchetož na šchryšufu mamy to wumóženje pšches jeho krej, tych hrěchom wodacže: My šmy mohł-rjez wopalenž, kiž bu w prawym czašu hišchže š wohenja wutorhnyj. Wohen, kiž šebje špaličž a pošrjecž chžyšche, je hrěch, czert, šela, šmjercž;

ale hlaj: Wón je tebje shtubjeneho a satamaneho człowjeka wumohl, warbowal, dobył wot wschitkich hrěchow, wot smjercze a czertowskeje mozy; tehodla i prawom rěka: wón je naš wutorhnył wot wyschnoscze czěmnoścze, a hšcže wjazy: a je naš pschestajil do kralestwa swojeho lubeho Ssyna. Hdy je so to stało? W twojej swjatej kšczenizy! Njepšchinješe wona wodacze hrěchow, njewumože wot smjercze a czerta, njedawa wěcznu sbóžnosć? Wšchě tele wysoke njebjeske kubla so tebi w nowym zyrkwiny m lěcže i nowa wudželuja! Kajta hnada Boža, so mamy zyrkwine lěto, so móžemy w nim žiwi być! Hdy by jo shtó i jeho njedželemi a swj. dnjemi a rócžnymi čašami našchemu ludu precž wsacž mohł — kajta njewuliczomna duchowna shtoda sa naš! Nowe zyrkwine lěto je wopokasmo noweje hnady Božeje! Nětk je tón prawy spodobny čaš, nětk je tón džěn sboža! Sapšchimń tole sbože! pohladaj do so, wumóžena je twoja wutroba, jeli-so jeno chzesch. Twoje wumóženje je dokonjane, sbože je sa tebje wotpołożene, ty šy wutorhnyeny wot wyschnoscze czěmnoścze, ty šy pschestajeny do kralestwa jeho lubeho Ssyna, jeli-so jeno chzesch. Dha chžyl tola! Dha wěr tola! dha sapšchimń tola i ruku swojeje wěry tuto wumóženje, a: wumóžena je twoja wutroba; a hacžrunjež šy wobdaty wot czěmneho hrěschneho šwěta, czwilowany wot czělnych boloscžow, domachpytany wot wschelkeje nusy, budžesch w šebi bohacže sacžuwacž měr Boži, kotryž wschoń šwět ani dacž, ani bracž njemóže; ale hšcže wjazy!

III. Pohladaj wysche so! tam woczafuje tebje herbštwo swjaty ch we šwětle. Shtož tu hižom dostał šy do přědka w mozy swojeje wěry, to so čzi tam wopravdže dostanje! Duž džakujcže so dženska i Pawołom temu Wótzu, kiž je naš hódnych čžinił k runemu herbštwu swjaty ch we šwětle. Shtó šy tucži swje- cži? Jan, wučer Boži, nam wotmolwi (7, 14): „to šy čzi, kiž šy pschischli i wulkeje tyschnoscze a šy swoje drašty wumyli a je wubělili w jehnjecžowej kwi; tehodla šy woni psched tym stolom Božim a šlužža jemu wodnjo a nozy w jeho zyrkwi. Jim so wjazy njesechže jěscž ani picž: tež njebudže na nich panycž šlónzo ani žana hěza; pschetož to jehnjjo, kiž je šrijedža stola, budže jich pasčž a pschewodžecž k žiwym žórlam wody; a Wóh budže wottrěcž wschitke šylšy i jich woczow.“ Shtó pak mohł se šlabnymi człowštimi šłowami dowopišacž herbštwo swjaty ch we šwětle; Šswj. Pawoł, hdyž juntrócž wo tutym herbštwje rěcži, praji: Shtož žane woło widžalo njeje, a žane wucho šlyščalo njeje, a do žaneho człowjeka wutroby pschischlo njeje, to je Wóh pschihotował tym, kiž jeho lubuja. Shtó nochžyl tam sańcž, shtó nochžyl i Pawołom prajicž: Khrystuš je moje žiwjenje, wumrjecže moje dobycže? Haj,

Rjane je, rjane je
jandželjow tam šhwalenje;
měl ja kšhidla, mohł ja lecžicž,
chžyl psches doły, hory šlecžicž
hacž na hory Zionške.

Š Babela, i Babela
poczahnu do Salema,
do tych šloty ch krašny ch hašow
i tuty ch krotkych bėdny ch čašow,
dušča polna wješela.

Š njebjesam! k njebjesam
chže so hižom dawno nam;
shtomy žiwjenja tam steja,
Bože džecži wschě nuts džėja,
Šnježe! pomhaj nam tež tam!
Šamjeń.

J. w K.

Na advent.

Šnješ pschischol je; Wóh jeho nam
Še sa Šbóžnika dal;
Šsyn Boži je so k wschitkim hrěschnikam
Šak hnadnje ponižač.
Kiž wótžam dołho bėšche polubjeny,
Šu w čžichej nozy šwětej wobradženy.

Schže wschidže dženk, drje mjelcžo, potajnje
Do kóždej' wutroby,
Kiž jeho Dučej bydlo hotuje,
Šsej jeho pscheprošy;
Wón pschidže k nam we šwojim šłowje rady
Š w swjatej mjecžeri tež i darom šwojej' hnady.

Š pschidže tež we šwojej krašnosčzi
Š mozy njebjeskej.

Š sbóžna dušča, kiž we lubosčzi

Šoh' štyšnje žada šej.

Wón pschidže, jeho krala budža widžicž

Šež wschitzy čzi, kiž njepschestachu jeho hidžicž.

Šurij Bróšl.

Nabožina w schuli.

(Wofracžowanje.)

Hdžež bohabojojč wučerzej ruzy štyluje, tam bywa schula swjaty ch templ, hěta Boža, w kotrejž je jeho lubosč, jeho měr i bydlenjom. Š čžim sbožownišchi so wučer w tutej hěcže sacžowa, čžim bohatsche to žohnowanje bywa, kotrejž so nad schulu a wottal nad wofadu wupšchescžera: čžim wutrobnišcho so wón modli, čžim twjerdscho wobjima wón džecži do šwojeju rukow a položa je modlo do wótžneju rukow a na wótžnu wutrobu Božu. Šak čžini wón we schuli a šwonka schule. Džecži šy jemu pschezo blisťo. Přjedy hacž wón rano šwój šhód do schule nastupja, je wón jedyn druhi hižom čžinił, tón k wyškolosčzi; přjedy hacž wón šwojej ruzy w schuli štyluje, je jej wón přjedy we šwojej komorzy štylowal, hdžež je se šwojim Bohom šam.

Šajke šamobycže i tym Šnješom je najwjetšcheje wažnosčze ša kóždu dušču, kotraž jo našonja. Šo Šakubje rěka w 1. kn. Wóšijašowych 32, 23 a 24: Š wosta lutki šam. Duž bėdžesch so i nim muž hacž do šwitanja. Šny šnajemy ššoncženje tutaje bėdy. Šo našchim Šbóžniku šteji pišane w Mat. 14, 23: Šesuš džěšche na horu šam lutki, šo by so modlił. Šajke šamobycže i Bohom wjedže k šmėrombycžu w Wosy. Shtó pak šmėrombycža w Wosy bóle potrjeba dyžli wučer! Šo šo mało rošpomina wot wučerja šameho, wot jeho šwójbh, wot gmejny. Šak tola w šhorostwoje wscho woczichnje, hdyž so lěkač pschiměrja, recept pišacž. Šón muž trjeba měr, pschetož wón ma šwoje myšle hromadu wsacž. Šučer potrjeba hromadubracža myšlow we wjele wschischkej měrje; čžehodla dha wón njepšta a čžehodla jemu njepšchewaju šamobycže i Bohom? Shtož wón sa šebje a ša šwoje džecži trjeba — w tajkim šamobycžu i tym Šnješom je to namakacž. Šak šteji pišane? „Š sta šo, jako Šesuš kšcženy bė a šo k Bohu modlesche, šo šo njebjeska wotewriču, a Šswjaty

Duch stupi dele." (Lut. 3, 21. 22.) Potajim: Nad modlazym sieji njebo wotewrjene, i kotrehož so dar dawa; we modlazym je wutroba wotewrjena, tať so móže jón wona pschijecž.

A kotryž je to pschi Jordanje shoniť, tón šwěrnny a wěrnny šwědt, pschimoła wschitkim, wot njebo ja pastyrjow šwojich jehnjatow postajenym: „A schtož wy prošycž budžecze w mojim mjenje, to chzu ja czinicž.“ (Zana 14, 13. 14.) Schtož wy prošycž budžecze. A schtož to prajesche, je tež prajil: „Se-li so tehodla wy, kiž wy si scze, wschaf móžecze šwojim džecžom dobre daru dawacz; wjele sferje wasch njebieski Wóczez budže Šwiateho Duchu dawacz tym, kiž jeho prošcha“. Wón tónle dar — wo Šwiateho Duchu — dyrbinny my wuczerjo najprjedy prošycž; pschetož wón wodži do wscheje wěrnoscze, wón trošchtuje w šrudobje, wón je spomozny naschej šlabosczi, wón wotewrja wuczerjej rôt a wuczomzej wutrobu ja Bože šlowo, wón pschekraňnja wobegu do Šhrystuřoweho šnamjenja, wón wulwa luboscž Božu do jeju wutroby a roššwjecza ju cziscze, wón dawa šwědczenje naschemu duchej, so šmy Bože džeczi, a i tajkim šwědczenjom mamy Boži měř w duchu, tón měř, kotryž wyschšchi je džyli wschitkón rořom, tón měř, kiž wutroby a myšle wobarnuje w Šhrastuřu Šesuju.

(Pschichodnje dale.)

Glejtaj, so wo tym nihto nješoni!

Mat. 9, 30.

Tať praji tón Anjes i šlepymaj, hdyž bě jeju wustrowil, kať my huřto po džiwnyh wustrowjenju i jeho erta to pohrozenje šlyšchimy, so šo wo tym řečecž nješmē. Wón chze, so by to šaczowanie jeho wobšboženja czishe na wutrobu škutkowało. Duchowne žohnowanja Anjesowe nješju i temu, so by šo wo nich je šuřodami řečalo kať wo bėrnjowych žujach. My dyrbinny šo psches te woschewjaze hodžiny, kotrež mamy i jeho hnadu, do czischny dowjesč a jeho hnadže nad nami škutowacz dacž. Tón Anjes czini šwoje džiwny, so by naschu wěru pošlyniť. Duž dyrbinny ja tym štač, so bychmy to žohnowanje měli.

Czitaj we šwojej bibliji.

Młodženž bėšche do Ameriki czetnyť, so njeby, šakoť w nješomnej šhrobloszi pschestup:wschi, šašlužene šhořtanje dostať, a bėšche tam do wulkeje nusy pschischoť. Duž šo wobštarny duchowny nad nim šmili. Wón jemu najprjedy i šrutny šlowami jeho czežke hrěchi poročowasche a šlóneczny praji:

„Mój šyno, wschitko móže šo hišcže i dobremu wobrocžicž, jeli so to cziniš, schtož tebi radžu; šlub mi najprjedy na šwoju ruku, so chzesch czinicž, potom chzu tebi prajicž, schto mam w myšlach.“

Najprjedy młodženž nješasche, ale nusa, w kotrejš bėšche, a napominaze šlowa duchowneho jeho pschemochu. Wón to šlubjenje da. A schto jemu na to duchowny praji? Tu wasch bibliju, w nej pschecžitaj kóždy džēn jedyn staw a pschemyšl šebi, schto šy czitať, potom móže šo wschitko hišcže i dobremu wobrocžicž.

Młodženž pošdžišcho pomjedasche: Njebudžich-li tehdom w jara šrudnyh wobštejnosczach byl, bych šo duchownemu do woczow wuřmjať, so šebi tajke něšcto wote mnje žada.

Tola bón bėšche šlubil a je šwoje šlubjenje džeržal a Bóh tón Anjes je tež džeržal, schtož poškutnyh hrěšnikam w bibliji lubi. Na njebo hišcže czežke czařny pschidžechu, ale wón šo po něčim i lěpschim nahladam pschedobu, wón pošna šwój hrěch a namaka wodacze psched Bohom a tež psched šwojimaj štaršchimaj. Wón bu psches Božu hnadu hódny człowjek; pschetož wón bě je žórla Božeho šlowa móž i nowemu žiwjenju czerpať. Ach, so

bychu wschitzy, kiž šu w tajkej duchownej nusy, tež tón pucž namakali a nastupili, kiž jich i nusy wuwjedže a jich wutrobu wopradowže šbožownu czini!

Wschitka człowjeczna kraňnoscz je jako trawna kwětk.

(1. Šetra. 1, 24.)

Wěcže by ty i wjetšchej rošhadnosczu živy byl, wjele lěpje płacziwoscž wscheltich wězow roššudžal a i horžychim naleženjom šo wo šwoju wěcznu šbožnoscz štarať, hdy by šebi i kóždy dnjom projl: Wschitko šemšte je šachodne!

Runjež Čzi na šhonjenjach a dopomnjeczach, Čze na šachodnoscz wschěch wězow kēžbliwego czinjazyh, drje ženje njepobrachuje, dha je tola tež wěrnno, so něczischi czař čzi móžny předuje: Wschitko je šachodne!

Widžišch-li, kať šu šo schtomny šwoju drařtu šlekle, pnytnješch-li, kať šo šemny šelny šchat, Tvoje wócžko tať šchemjazy, dale bóle šhubjuje; wuhladašch-li kať wscha pschirođžina pnyha hladajo hinje a kať šo šemja do schěreje barby wodžewa, — dha je Čzi to wscho řečaze šnamjo šachodnoscz wschitkich wězow, šachodnoscz Tvojeho šamřneho žiwjenja.

To, na czož w žiwjenja hólku huřto njemyšlišch, Čzi nětko nasyma tať wótšje pschimoła, so dyrbišch i najmješšcha druhdy na jejny hłóš kēžbowacz.

Škušješch-li šnana i tajkim, kotřiž šo i nadžiju dolheho žiwjenja nošcha, kotřiž na šwoju štrowoscž, na šwoje mozy twarja, kotřiž šebi myšla, so to pschezo tať wostanje, so jich žane nješbože, žane horjo njetriechi: dha pohladaj nětkole w czařu nasymy do Božeje pschirody. Tať kať je ta we wotemřeczu, budža tež Tvoje mozy wotebjeracz, tať šo po czařu tež Tvojich šmyšłow wótrosč šhubi, czerštwoscž Čze wopušcži a šamo tvoje žiwjenje pschestanje, kať šopjeno je šchoma wotpadnje, kotrež wczera hišcže twjerdže wiřasche.

Škušješch-li i tym, kotřiž šo na šwoju rjanoscž hordža, kotřiž nětkole lube ranje je šwojim pschēnjom pschecžinja: dha pohladaj na šwadowaze lišcže, kiž tu hewať tať rjane wiřasche a kotrež jow nětko šejšnjene na poš pscheklate i Tvojimaj nohomaj leži. Wopradowže, tónle pohlad Tvoju hordoscž porařny a Těbje nawabi, bóle ja tej pnyhu štejecž, kotruž Či pobožnoscz dawa a kotrať tež potom njesaňdže, hdyž šo cželowa rjanoscž minje.

Šraj šebi teho dla i kóždy dnjom: Ša šym w tajkim šwěcže živy, hdyž je wschitko šachodne, hdyž na wobšedženštwo někajšehožkuli šubla ženje trajazu nadžiju štajecž nimam; ja chzu teho dla šemšte šubla i prawej měru wužitwacz a we wješelu nad jich dozpicžom kóždy krocž myšlicž: wone šu šachodne! Šlej, budžesch-li taťle šmyšłeny, dha Čze to potom hnydom tať nješrudži a i nješpořjom njenapjelni, jeli so šwoje czařne šubla přjedy a pošdžišcho šařo šhubišch.

F.

Hody škupeho.

Šo jendželškim podať Šapleť, i.

(Šotraczowanie.)

Škrudžowy piřať bē, wujka won pušcžiwšchi, dvěmaj druhimaj mužomaj šastupicž dal. Wěšchtaj to wošebnaj knješaj, kiž nětko, šlobuť w ruzy, w šontorje šteješchtaj. Wonať měješchtaj kniši a papjeru w rukomaj a poškonišchtaj šo psched Škrudžom.

„Škrudž a Šarli“, jedyn wot nješju, do šwojeje papjeru hładajo, rješny, „mam to wješele, i knješom Škrudžom abo i knješom Šarliom řečecž?“

„Anjes Šarli je šydom lět šem morwy“, šnapschecžiw Škrudž, „wón psched šydom lětami ruuje w teje nozy wumrje.“

„Mój niedwólujemoy“, praji knjes, fwoje domwěrjeniske pišmo pschepodajzy, „so je jeho darniwošč zyle na jeho hiščyže žiweho wikowaršeho pscheczela pscheschla.“

Œ tym mějesche tónle knjes poprawom zyle prawje, pschetož wobaj běšchtaj dwaj febi runaj duchaj byloj. Pschi tym njesbožownym fłowje „darniwošč“ Œkrudž cžolo morsčyžesche, wijesche f hłowu a da pišmo wróčežo.

„W tymle fwojedženiskim cžaku, knjes Œkrudžo“, praji tamny knjes, pjero do ruki wsawšchi, „je bóle hač hdy pschejomne, so fwo tež trochu sa fhudyh a hubjenych postaramy, fiž w něčyščim cžaku jara cžerpja. Zhyžy ani najnušnišcheje potreby nimaju, luby knježe!“

„„Njeje dha žanyh džělatnjow wjazy?““ woprašča fwo Œkrudž.

„Džělatnjow dojč.“

„„Pschiimaja dha fwo tam hiščyže pscheryjo?““

„Wone bohuzel jich wjele hošpoduja.“

„„D, to je mi lubo fkyščecž. Wojach fwo, so fwo to wjazy nještawa““.

„W tym pschewědczenju, so džělatnje wulkej fhyle fhudyh jeno mało posčiczecž samože, prózujaj fwo nělotji mjes nami, fmmu nahromadžicž, so by fwo fhudym žiwnošč a tepjenje kupilo. Mój tónli cžak wufwolichmoj, w kotrymž fwo nusa najhórcžo facžuma a bohatstwo fwo wjeleli. Rač wjele fmem sa waš napřacž, knjes Œkrudžo?“

„„Nicžo!““

„W febi pschecze, njemjenowany wostacž?“

„„Sa febi pscheyu, so byšchtaj mje na počoj wostajkoj, a dofelž fwo mje praschataj, šhto febi pscheyu, mojej knjesaj, dha je tole moje wotmolwjenje: Sa febi hody žaneho wjelela nješčinju a njemóžu nicžo f temu dacž lěnim ludžom wjelele wuhotowacž. Sa džě džělatnje podpjeram, te febi wjele žadaju, a šhtóž nicžo nima, njech tam džě““.

„Wschitzy tam hič njemóža a mnošy bychn radšcho wumrjeli.“

„„Sechzedža radšcho wumrjecž. njech wumru. Œ zyla mje to nicžo nještara a tež do mojeho powołanja nješčuša. Došč je sa muža, so fwoje džělo rošymi a fwo do druhich ludžazeho njetyka. Mam na fwojim dospołnje došč. Œso wamaj porucžam, mojej knjesaj!““

Dofelž taj knjesaj widžeschtaj, so jow nicžo njedozpijetaj, fwo wotkalischtaj a Œkrudž fwoje džělo dale džělajo fwo fwojeje frutoščy wjelelesche.

Mhlišcho pscheyo bu a hymnišcho. Rušata, šchžipaza, palaza fyma.

Œkrudž njebe dolho pišal, jako fwo durje jeho kontora trochu pomocinichu a mladuschte blěde woblicžo pscheryšeho hólcžka fwo w durjach pokasa, kotryž chžysche knjesa Œkrudža f hodownym špěwkom šwjelelicž. Wón be lědom šapocžal:

„Bóh žohuu, luby knježe, waš

W psched šym šakitaj“,

jako Œkrudž lineal šhrabny a fwo f nim do špěwarja šaměri, tak so tónle hnydom woněmi a cželny.

Štónčnje hodžina bijesche, w kotrejž fwo kontor šamny. Œkrudž je fwojeho fhbka šlěš a da f tym tež pišarjej domwolnošč, fwjatoš sežinicž. Kontor bu šamknjeny a wobaj woteńžeschtaj, kóždy fwój pucž.

Œkrudž domoj džěsche do loža. Wón w tych šamnyh štwach bydlesche hžez be něhdy jeho pschepuški towaršich pscheywal. Běchu to cžěmne štwy w cžmowym twarjenju šady w dworje, a Œkrudž tam zyle šamludki byblesche, žana žiwa dušča hewaf w žylym domje. Dwór, psches kotryž džěsche, be tak cžmow, so dyrhjesche

Œkrudž, fiž tu kóždy kamjeń šnajesche, f rukomaj wokoło fwo mašacž: Mhka a fyma tak pschibnywašchtaj a fwo wokoło štarhych cžornych domškich wrotow lěhašchtaj, so fwo šdasche, kaž by šmjeršy duch w frudnyh myšlach na prošy fežžal.

Nětko be wěste, fwo na šamkowym pschimadle nicžo wofebite njebe, hač so běsche jara šchěrofe. Wěste tež be, so Œkrudž rano a wječor, hdyž by durje šamkal abo wotamkal, na nim nicžo wofebiteho njewidžesche, a teho runja be tež wucžinjena wěž, so mějesche Œkrudž wot teho, šchtož fwo šantafija mjenuje, runje tak mało w febi kaž jeho pišal. Šabyč fwo tež nješmě pschispomnicž, so Œkrudž dženska hiščyže se žanej myšlicžku na njeboho Marlija fwo dopomnił njebe šhiba popołdnju. W nětko nam ničto praji, tak pschińdže, so Œkrudž, jako chžysche ruku na šamkowe pschimadlo počozicž, w pschimadle niž pschimadlo, ale Marliowe woblicžo wuhlada.

Marliowe woblicžo! Wone mějesche šlabu hróšblimu fwětkošč na febi kaž něhdy dudlawe drzewo w cžmowej pinzy. Wone fwo nješdasche hněwne abo njemdre byč, ale šhadowasche na Œkrudža, runje kaž by Marli šhladowal, šcheryže nałocži na šcheryže cžolo horje šunjene. Wtošy fwo džiwne hibaču, wocži šchěrofo wotewrjenej štejeschtej a běšchtej zyle prostej. Tole a jeho namódra barba Marliowe woblicžo hróšbne cžinjesche.

Jako Œkrudž na tole šwjenje frucže hladašche, be wone šašo pschimadlo. Njedžiwajzy na to bu jemu tola trochu štyštno we wutrobje, šchtož be jemu wot džěčatstwa feč zufe bylo. Ale wón ruku twjerdže na šamf počoži, wotamkny durje, šastupi a šašwěči fwoju fwěčku.

Wón šhwilku pošasta, kaž na wotomif njewěšty, přjedny hač durje šawrě a šhladowasche na šadnu štronu durjow hač tam wo Marliu nicžo widžecž njeje. Ale na durjach nicžo njebe šhiba šchrubny, fiž durje džeržachu. Šotom džesche: „Wah, hlupošč“, a wrjekny durje do šamka.

Wrijest počylym domje kaž hrimot rješche. Škóžda štw horjelach a kóžda piczel delelach w pinzy fwo šdasche fwój šamšny wot-hłóš mēč. Œkrudž njebe muž, fiž by fwo psches wotšlób naštróžecž dawal. Wón durje twjerdže šamkny, džěsche pomalu psches psched-šhěžu a poč šchěrošim šhodže horje a cžyčesche duzy fwoju fwěžu.

(Pschichodnje dale.)

Wschelake f bliska a f daloka.

— Łužiske předaršte towaršstwo „Sorabia“ (něhdy 1716 šaložene) jako šerbske předaršte towaršstwo je fwoju lětnu rošprawu wudało. Špišal je ju dotalny šenior f. student theologie Better f Budyšchina. Towaršstwo ma w tu šhwilu 40 šobustawow, mjes nimi šu 4 Šserbjo, ff. Šsmola f Budeštez, Šapler f Budyšchina, Šandrik f Šuši a Šandrik f Šomorna. Mjes šemrjetymy přjedawšchimi šobustawami špomina fwo tež na njebo šararja Šaniga, fiž běsche napošledtu f wyšchšchim šararjom w Šočžnicach. Wón je šyn něhdušcheho dołholětneho šararja Šaniga w Šlufšchu.

Š Draždžan. Šańžena njedžela je naš Šserbow w zušbje šašo w Šschiznej žyrtwi f Šožim šlužbam šhromadžila. Špowjednym, kotrychž běsche 131, mějesche f. šar. Mrošaf f Budyšchinka špowjednu wucžbu; přědowanje paš džeržesche nam f. šar. Domasčka f Budeštez. Bóh šđerž a twaf febi fwoje šralestwo tu mjes nami.

Daljšche dobrowólne dary ša wbohe armeniske šyroty:

Štróžanške žony 3 hr.

W mjenje wobohich šyrotow wutrobny džaf.

Gólcž, redaktor.